

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 14. prosinca 2022.

[Multimedia]

Kateheze o razlučivanju. 12. *Budnost*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Ulazimo sada u završnu fazu ovog niza kateheza o razlučivanju. Krenuli smo od primjera svetog Ignacija Loyolskog, zatim smo razmotrili elemente razlučivanja – to jest molitvu, poznavanje samih sebe, želju i „knjigu života“, zaustavili smo se na suhoći i utjehu, koji čine njegovu „materiju“, da bismo na kraju došli do potvrde učinjenog izbora.

Držim da je potrebno sada uvrstiti podsjećaj na bitan stav kako sav posao učinjen oko najboljeg mogućeg razlučivanja ne bi propao i kako bi se donijela ispravna odluka: to je stav *budnosti*. Prošli smo razlučivanje, utjehu i suhoću; izabrali smo nešto... i to je u redu, ali sada valja *bdjeti*: stav budnosti. Jer opasnost doista postoji, kao što smo čuli u pročitanim evanđeoskim odlomcima. Opasnost postoji, a ta je da bi „onaj koji kvari zabavu“, tj. Zli, mogao sve pokvariti, pa da se vratimo na početnu točku, štoviše, da zapadnemo u još gore stanje. I to se događa, zato trebamo biti pažljivi i budni. Eto zašto je nužno biti budni. Stoga mi se danas činilo prikladnim istaknuti taj stav, koji nam je svima potreban da bi proces razlučivanja imao dobar ishod i opstao.

Isus u svojem propovijedanju mnogo inzistira na tome da dobar učenik bude budan, da ne zaspi, da se ne prepusti pretjeranom samopouzdanju kad stvari idu dobro, nego da ostane budan i

spreman izvršiti svoju dužnost.

Isus, primjerice, u Lukinom Evanđelju kaže: „Neka vam bokovi budu opasani i svjetiljke upaljene, a vi slični ljudima što čekaju gospodara kad se vraća sa svadbe da mu odmah otvore čim stigne i pokuca. Blago onim slugama koje gospodar, kada dođe, nađe budne!“ (12, 35-37).

Valja nam bdjeti kako bismo sačuvali naše srce i shvatili što se događa unutra. Riječ je o raspoloživosti duha kršćanâ koji očekuju konačni Gospodinov dolazak; ali se također može shvatiti kao uobičajeni stav koji treba zadržati u svakodnevnom ponašanju, tako da se naši dobri izbori, koji su ponekad doneseni nakon zahtjevnog razlučivanja, mogu nastaviti na ustrajan i dosljedan način i uroditi plodom.

Ako nema budnosti, postoji vrlo velika opasnost, kao što smo rekli, da sve propadne. Nije riječ o opasnosti psihološkog reda, nego duhovnog reda, istinskoj zamci zlog duha. Ovaj, naime, čeka upravo onaj trenutak u kojem smo previše sigurni u sebe, i to je opasnost: „Siguran sam u samoga sebe, pobijedio sam, sad sam dobro...“, to je trenutak koji zloduh čeka, kad sve ide kako treba, kad nam „cvjetaju ruže“ i kada imamo, što se kaže, „vjetar u leđa“. Doista, u kratkoj evanđeoskoj prispodobi koju smo čuli kaže se da nečisti duh, kad se vraća u kuću iz koje je došao, „nađe je praznu, pometenu i uređenu“ (Mt 12, 44). Sve je na mjestu, sve je u redu, ali gdje je domaćin? Nema ga. Nema nikoga da bdije i da je čuva. I to je problem. Domaćina nema, izišao je, rastresen je; ili je kod kuće ali spava, što je isto kao da ga i nema. Nije budan, nije pažljiv, jer je previše siguran u sebe i izgubio je poniznost, tog čuvara srca. Moramo uvijek čuvati svoju kuću, svoje srce, a ne biti rastreseni i otići... jer tu je problem, kao što se kaže u prispodobi.

Dakle, zli duh to može iskoristiti i vratiti se u tu kuću. U Evanđelju se, međutim, kaže da se ne vraća sam, nego zajedno sa „sedam drugih duhova, gorih od sebe“ (r. 45). Rđava družina, banda zlotvora. Ali – pitamo se – kako je moguće da mogu nesmetano ući? Kako to da domaćin to ne primjećuje? Nije li bio tako dobar u razlučivanju i izbacio ih? Nije li također od svojih prijatelja i susjeda dobio komplimente za tu, tako lijepu i elegantnu kuću, tako urednu i čistu? Dà, ali možda se baš zato previše zaljubio u kuću, to jest u samoga sebe, i prestao je čekati Gospodina, čekati Zaručnikov dolazak; možda iz straha da ne pokvari taj red više nikoga nije primao, nije pozivao siromahe, beskućnike, one koji samo smetaju... Jedno je sigurno: ovdje je riječ o lošem ponosu, o preuzetnosti da smo pravedni, da smo dobri, da smo na svom mjestu. Toliko puta slušamo ovo: „Dà, bio sam zao prije, obratio sam se i sada, sada je kuća uredna i zato sam miran i spokojan...“. Kad se previše pouzdajemo u same sebe, a ne u Božju milost, tada Zli nalazi otvorena vrata. Tada organizira pohod i vraća tu kuću u svoj posjed. I Isus zaključuje: „Na kraju bude s onim čovjekom gore nego na početku“ (r. 45).

Ali domaćin to ne primjećuje? Ne, zato što su to pristojni zlodusi: ulaze neopazice, kucaju na vrata, uglađeni su. „No dobro, daj, daj, uđi...“, a zatim na kraju oni zapovijedaju u tvojoj duši. Pazite na te đavolčice, na te zloduhe: đavao je uglađen, pretvara se da je veliki gospodin. Jer ulazi

na našu zapovijed, a na kraju izlazi kao onaj koji zapovijeda. Treba čuvati kuću od te prevare pristojnih zloduha. Duhovna svjetovnost uvijek ide tim putem.

Draga braćo i sestre, to se čini nemogućim, ali je tako. Mnogo puta gubimo, pobijeđeni smo u našim borbama, zato što nema te *budnosti*. Mnogo puta nam je, možda, Gospodin dao velike milosti i na kraju nismo sposobni ustrajati u toj milosti i sve gubimo, jer nam nedostaje ta budnost: nismo pazili na vrata. Zatim smo bili prevareni od nekoga koji dolazi, pristojan i uglađen, uđe unutra i zbogom... davao se služi tim stvarima. Svatko se u to može osvjedočiti kad razmišlja o svom osobnom životu. Nije dovoljno izvršiti dobro razlučivanje i donijeti dobru odluku. Ne, to nije dovoljno: treba ostati budan, čuvati tu milost koju nam je Bog dao, ali biti budan, jer ti mi možeš reći: „Ali kad ja vidim neki nered, odmah znam da je to davao, da je to napast...“, dà, ali ovaj put dolazi prerušen u anđela: zloduh se zna prerušiti u anđela, ulazi ljubaznim riječima, i uvjeri te i na kraju bude gore nego na početku... Treba ostati budan, budno paziti na srce. Ako bih danas pitao svakoga od nas pa i samoga sebe: „što se događa u tvome srcu?“ možda ne bismo znali reći sve: rekli bismo jednu ili dvije stvari, ali ne sve. Valja budno paziti na srce, zato što je budnost znak mudrosti, ona je prije svega znak poniznosti, zato što se bojimo pada i poniznost je glavni put kršćanskog života.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

[...] Posebno pozdravljam vas mlade volontere koji ste se ovdje okupili na Dan civilne zaštite i potičem vas da budete svjedoci dobrote, nježnosti i besplatne ljubavi sa svima, a posebno s najslabijima. Želim reći nešto: vidio sam tri vrlo lijepe stvari u talijanskom društvu, u Crkvi u Italiji. Jedna od njih je volontiranje. Imate snažno, snažno volonterstvo! Samo naprijed s tom duhovnošću volontiranja koja nas potiče da pomažemo mnogima, jedni drugima i koja nas ujedinjuje.

[...] Svima vama želim pokazati lik svetog Ivana od Križa, svećenika i crkvenog naučitelja, čiji danas slavimo spomen. Po primjeru tog velikog duhovnog učitelja, svjedočite u svakodnevnom životu svoje prianjanje uz Božju volju. Obnovimo svoju blizinu izmučenom ukrajinskom narodu, ustrajavajući u gorljivoj molitvi za tu našu braću i sestre koji silno trpe.

Braćo i sestre, kažem vam: toliko je patnje u Ukrajini, mnogo, baš mnogo... Želim vam malo skrenuti pažnju na predstojeći Božić, i na slavlja. Lijepo je slaviti Božić i svetkovati... ali smanjimo malo božićne troškove – tako se nazivaju. Neka nam Božić bude skromniji, sa skromnijim darovima. Pošaljimo ono što ćemo uštedjeti ukrajinskom narodu, koji je u potrebi i silno trpi: gladuju, trpe hladnoću, a mnogi i umiru jer nedostaje lijekova i medicinskih sestara i tehničara pri ruci. Ne zaboravimo: neka to bude Božić u miru s Gospodinom, ali s Ukrajincima u srcu. Učinimo tu konkretnu gestu za njih.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana